

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 3. svečana. 1893.

List 5.

Pust in njegova družina.

Pust, kadar prihaja, ne pride sam, temveč ima celo druhal seboj, ki ga v velikem hrupu spremlja, kakor n. pr. ko prihajajo komedijanti, glumači, ali celo kaka ciganska „banda.“ V pustovem hrušču so pred drugim tudi škripači, godci, ki z velikim šumom neprevidne k sebi vabijo in tako se jih včasih dervi velike trume k pustu in za njim.

Družčina pustova so dalje plesavke in plesavci, ktere škripači privabljajo in tako ošemijo, da začno koderncati, udrihati in skakati, kakor da bi se jim v glavi vertilo: — pa sej se jim res!

Ako si pust ne upa sam dosti opraviti, vzame na pomoč še drugo jato glumaške šege, to so take spake, ki imajo iz vsakobarvnih kerp opravo in po opičene obraze, da jih nihče več ne spozna, — „maskare“ jih zovejo, ali še bolje: šeme!*) Ker to ime nima lepega glasú, menijo nekteri, naj bi rajše rekli „maske;“ toda, kar ni lepo, ne bode lepo, imenuj taisto „maskaro“ ali „masko!“

Pa to so le posameznosti, kakoršnih ima pust še veliko v svoji tovaršiji; naj bujša pa je tista, o kateri že unkrat imenovani častitljivi škof piše to-le:

Nečistost je naj nevarnejši pregreha.

1. Najpervo zavoljo brezštevilne obilnosti grehov, ki jih počenja on, ki je v to pregreho zabredel. Zakaj on greši z vsimi dušnimi in telesnimi močmi, z umom, ker ima nečiste misli, z domišljijo, ker ima nečiste predstave, s spominom, ker se nečistih reči spominja, s srcem, ker ima nečiste želje, z voljo, ker v nečiste reči

privoli, z očmi, ker ima poželjive poglede, z jezikom, ker ima nečiste pogovore, z ušesi, ker posluša nečisto govorjenje... In po enem ali po več potih se pregrešuje po noči in po dnevu, v hiši in zunaj hiše, sam in v družini. Kdo more prešteti smertne grehe, ki jih v mescih in letih stori? Ni ga družega greha, ki bi bil v tem tako nevaren, kakor je ta greh!

2. Pa razun obilnosti grehov zatira nečistost vse dobro v duši in zunaj duše bolj kakor drugi grehi. Kerščanska duša ima kraljevo vrednost, zakaj naj višji Kralj nebes in zemlje je njen Oče, in Jezus, Kralj kraljev in Gospod vladarjev, je njen brat: v Kristusu ima celo v eni zadevi veči kakor angeljsko vrednost, ker Gospod ni angeljske natore, ampak je človeško natoro sprejel in z Božjo natoro sklenil. Z nečistostjo pa se pogrezne človek pod živino v blato: pa ne tako, kakor če bi človek zoper svojo voljo v nesnago padel, in se potem toliko skerbneje umil in očedil, ampak nalašč s poželjenjem in z nespametno ljubeznijo pade. V prečudni lepoti se sveti čista duša, beleži kakor sneg, oprana pri svetem kerstu, svetejši kakor zlato, poveljučana pri sveti birmi, v rodu z Jezusom samim pri svetem obhajilu, da imajo Božje osebe same veliko dopadajenje nad njo. Kakor hitro jo pa červ nečistosti nagrizne, je prava kuga za vsako duhovno oko. stud pred Božjim obličjem, kužno mertvaško truplo polno smradu in červov. — V nebeškem blagostanji pa živi čista duša, njena hrana je ljubezen Božja kakor pri angeljih, spolnovanje volje Božje kakor pri Kristusu, še celó Telo in živa kri Jezusa Kristusa samega, kar še angeljem ni dano. Z nečistostjo pa vse to zgine, njena lakota se hoče kakor pri zgubljenem sinu nasitovati z ostudnim živežem

*) arabs. „maskhara,“ spakedravec.

stih živali, kar jo le muči, pa je ne okrepcuje. Tako nečistost spremeni raj čiste duše v jamo prekletstva in revščine.

Pa tudi vsako vnanjo srečo razdere nečistost, huje, kakor drugi grehi to storé. Zato pravi sveti Janez, da ga je angelj nesel v duhu in mu pokazal zapeljivo nečistnico v puščavi.*) Ona je nekda našla zemljo jako lepo in cvetočo, pa jo je z vesoljnim potopom spremenila v nezmerno vodenno puščavo, ki se je, ko je bila voda upadla, pokazala ko nezmerno pokopališče, na katerem so trohnene kosti človeškega rodu sem ter tje ležale, našla je sidimsko dolino z njenimi slovečimi mesti v rajski lepoti in jo je spremenila v gerdo smertno morje. Našla je v stoletjih le prevečkrat cveteče kraljestva in ljudstva, in jih je polagoma pokopala v prekletstvo in revščino. Našla je milijone srečnih družin in oseb, pa je spremenila vso srečo v revo, in blagoslov v prekletstvo.

3. Nečistost je tudi zato naj nevarnejši pregreha, ker je naj gerši nehvaležnost do Boga in ker ravno Božje dobrote obrača v to, da ga človek tolikanj huje žali. Ako Bog mnogim ljudem ne bi bil dal teh dobrot, ako bi jih bil vstvaril gerde, bolehe, revne, nespametne, bi ga tudi ne bili tako hudo žalili. Iz Božjih dobrot si naredi nečistost „zlat kozarec,“*) to je, s satansko zvijačnostjo stavlja pred oči gerdobijo ko lepo, drago in imenitno, da bi ljudje mislili, da se ravno v njej nahaja velika sreča, ko je vendar njena gerdobija vsem očitna. In sveti apostelj vidi, kako iz unega nečistega kozarca pijó kralji na zemlji in po njihovem slabem zgledu tudi drugi prebivalci na zemlji, in kako se vsi upijanjó*) — zakaj? ker noben drugi greh ljudem tako zelo ne jemlje človeške vrednosti, kakor nečistost, kakor tudi pijanec ne hodi več po koncu, kakor ljudje, ampak v lužo pade in se tam valja, kakor gerda laznina. In veliko nečistnico vidi sveti apostelj tudi pijano, pa ne od kervi svetnikov, ampak od kervi Jezusa samega, zakaj? ker noben drugi greh toliko človeških duš ne mori in rešnje kervi Jezusa Kristusa tako zelo ne skruni: nečistost je omotica za človeško kri, naj hujši skrunjenje kervi Jezusa Kristusa.

4. Naj nevarnejši pregreha je pa nečistost še bolj zato, ker so ž njo združene tudi vse druge verste grehov, ki ji ali predhajajo ali jo spremljajo ali za njo prihajajo. Zato se ji tudi pravi hudičeva mreža: že zavoljo brezštevilne obilnosti grehov, ki so ž njo ob enem

v njej, potem zavoljo brezštevilne množice ljudi, ki se ž njo lové, med tem ko so druge verste grehov bolj kakor ternek, s katerim hudobni duh posamne lovi; poslednjič zavoljo velike obilnosti nečistih grehov vsake verste, ki so v enem samem nečistem dejanji zapopadeni, kakor strupena kačja zalega v eni kači. Misli si na priliko, da je kdo devico zapeljal: koliko grehov v mislih, željah, besedah, govorih, dejanjih se je že poprej storilo in koliko se jih bo še storilo? Kakošni morivni naklepi zavoljo nasledkov greha, ki se jih je morebiti bati? Koliko sovraštva, krivega natolcevanja, revščine in sramote za družino brez konca, potem koliko slabega zgleda, ki velikokrat več človeškim rodovom škoduje? Zato je nečistost tudi poglavitni greh, to je, vir, iz katerega izhaja preveliko družih grehov: zapravljivost, ljubosumnost, izdajstvo, sovraštvo, maščevanje, uboj, tatvina. Saj Kristus sam pravi: „Nečisti duh gre in si privzame sedem družih duhov, hujših kakor on.“*) Nečistost pripravi človeka, da vse druge Božje zapovedi prestopi. Nečistnik greši zoper prvo zapoved, ker postavi v svojem sercu malika, na katerega se odslej vse misli in želje obračajo, in tako malikuje. Ali ne govori včasih od „moljenja,“ od udanosti, katero smo le Bogu dolžni? Med vsemi grehi, kakor skušnja uči, nobeden tako lahko ne pelje k nejeveri, kakor nečistost. Čisto serce je verno, ker nima vzroka skrivati se pred Bogom, ločiti se od njega; nečisto serce pa je ravno zaradi tega le pretrado tudi nejeverno serce. Zato vidimo, da človek naj raji v strastnih letih vero zapusti. Koliko odpadov od katoliške Cerkve je imelo v skrivni nečistosti svoj poslednji vir! Odpadniki so zapustili sveto Cerkev, ker pod njenimi postavami niso mogli svoji strasti streči. Kolikokrat je bila nečistost poslednji in pravi vzrok, da so nekteri zakon sklenili z nejeverniki in tako izdali vero svojo in svojih otrok! Prištevaj pa k temu še brezštevilne božje rope! V hišo Božjo, katero se satan le trepetaje približuje, stopajo nečistniki ki imajo po besedah svetega apostelja „oči polne prešestva.“ Morebiti vse druge pregrehe skupaj niso tolikokrat vzrok božjeropnih spoved in obhajil, kakor nečisti greh sam.

† Jožef Marn.

Tedaj tudi kanonik in profesor Marn nas je zapustil! Po dolgem bolehanji in po nekterih tednih hude vodenice je 27. prosenca ob 10ih zjutraj svoj zemeljski ték dokončal. Enkrat mu

*) Skr. razod. 17. 3.

*) Skr. razod. 17. 4.

*) Skr. razod. 17. 2.

*) Mat. 12. 45.

je bilo že precej odleglo, pa zdajci se je bolezen ponovila: Sveti dan je še eno sv. mašo opravil, pa le s težavo in potem mu je vedno huje prihajalo, ter je zlasti proti zadnjemu prav hudo terpel, pa vedno poterpežljivo in v voljo Božjo popolnoma vdan. Kakor po nekem višjem navdajanju je preblagega duhovnega očeta prečast. P. Tadeja misel prešinila, da naj zopet gre bolnika obiskat, in prišel je ravno še, da je umirajočega dušo zadnjič Bogu priporočil, potem ko je večkrat v bolezni bil ss. zakramente prav pobožno prejel.

Premilostni gospod knez in škof, duhovni in svetni tovarši in prijatelji iz mesta in z dežele so ga v bolezni pogosto obiskovali in veliko se je opráševalo, kako je z njegovim zdravjem? Pa tudi po smerti ga niso pozabili.

Precej v soboto se je več ss. maš za njega opravilo. Kolikor bolj natihoma in brez šuma je v življenju dobro delal, toliko večje vzgledovanje je njegova smert obudila povsod, koder so zvedeli, da je umrl. Ljudje so hodili v gostih množicah ga kropit. Posebno velikansk pa je bil njegov pogreb v nedeljo, 29. prosenca, o polih 5ih popoldne. Pred hišo so prevzvišeni gospod knez in škof opravili cerkvene molitve in tako tudi v stoljni cerkvi, kamor so ga v sprevodu nesli. Bila je cerkev vsa napolnjena. Dalje k sv. Krištofu so milostni gospod stoljni prošt vodili sprevod in opravili pokop. Med silno množico domačih in tujih pogrebcev, spremljavcev z višjih krogov, — meščanov, profesorjev in šolske mladine in vernega ljudstva je bil tudi ranjcega brat, gimnaz. profesor Fr. Marn s svojim sinom iz Zagreba, pa drugi brat in sestra, ter precejšnje število druge sorodovine. Gg. bogoslovci so z milim, prelepim petjem povzdigovali žalno slovesnost. Ob grobu je podpredsednik „Slovenske Matice“ gosp. Levec imel tehten, kratek ogovor.

Kakor je ranjki posebno ljubil svojo mater, ki mu je umerla pred 12 leti v Ljubljani, tako tudi zdaj ni od nje ločen: djan je prav u njen grob blizu mesta, kjer se navadno duhovni pokopujejo.

Mnoga sožalna pisma so prihajala precej po smerti, ko se je vest razširila in tudi pozneje. To priča, kako daleč znan in močno ljubljen in spoštovan da je bil kanonik in profesor Jožef Marn.

Slovesno mertvaško opravilo za pokojnega je bilo v Šenklažu v ponedeljek, 30. prosenca ob 8ih. Pri slovesnosti so bili gg. kanoniki, gg. od tiskovnega društva in obilno vernega ljudstva; v torek ob 8mih pa je gimnazija oskerbela mertvaško opravilo svojemu tako spoštovanemu pro-

fesorju in veroznanskemu učeniku. V ponedeljek je zverševal ginljivo opravilo kan. dekan J. Flis, v torek pa gosp. dr. Karlin.

Rojen je bil pokojni v Štangi pri Litiji 13. sušča 1832, mašnik posvečen l. 1855, duhovni pomočnik bil nekoliko lét v Horjulu pri ranjkem župniku Alešu Jeralu, l. 1857 prišel je na ljubljansko gimnazijo, kjer je potem delal 35 let z veliko marljivostjo. L. 1887 je postal konzistorijalni svetnik: 1890 častni kanonik, v lani ob času umirlevanja pa je od Nj. Veličanstva dobil viteški križ Franc-Jozefovega reda. O tistem času je o počitnicah v Boh. Bistrici še nekaj tednov o bolezni ondotnega g. župnika izdatno pomoč skazoval pri božji službi, kmalo potem pa jél nevarno bolehati za serčno vodenico, ktera je njegovemu življenju — prezgodaj konec storila, ko mu je vse želelo, da bi bil še kaj požível in med svojimi prijatelji zaslužen pokoj mirno vžíval. Ker je pa Božja previdnost drugač obrnila, zato mu dodeli:

Večni mir!

† Josip Marn.

Tužno zvon oglašil se je s temne line,
Žalno nam je vsem oznanil poročilo:
Njega ni, ki bil je dika domovine,
Ni ga; v hladno ga zagreblji so gomilo...

Solze pretaka po njem domovina,
Saj izgubila je zvestega sina;
Zá-njo serce mu je vedno gorelo,
Zá-njo se trudil življenje je celo....
Zdaj so pa mertve njegove roke,
Ki za domovje so trudile se;
Mertvo zdaj njega je zvesto serce....

Kaj mertvo! To more li biti mogoče?
Da nehalo biti serce mu je vroče....?

Njega ni, ki bil učitelj nam premili;
Ni ga več, že v hladni mirno spi gomili,
Ki sadil nauke nam je v serca mlada,
Kje da išče človek naj si prave sreče,
Kje dobi mirú serce živó-čuteče,
Kdo nam biti smé edino-prava nada...

Njega ni, ki bil je svečenik uzoren,
Sveti cerkvi zvest služabnik in pokoren;
Ni ga več; bridko na grobu cerkev plaka,
Saj zgubila je duhovna — odličnjaka...
Odšel je, več ga ni,
Okó po njem se nam solzí...

Odšel v nebeške, večne je prostore,
Kjer smert doseči ga nič več ne more;
Odšel je po plačilo v mesta sveta
Kot veren sin nebeškega Očeta...

Roka mu marna sicer je zvenela,
Jasno njegova pa pričajo dela:

Maren bil Josip je vitez-junak,
V boju za vero vsikdar odličnjak;
Gorel za blagor je Slave sinov,
Večen v Slovencih spomin bo njegov.

Solze po tebi toči domovina,
Saj izgubila je zvestega sina;
Bodi zdaj gori ji zvest priprošnik,
Bodi ji varuh, mogočen branik!

Tvoj pa spomin naj med nami ne zgine
Vzbuja na delo slovenske naj sine.
Da bi po tvojih vsi stopnjah hodili,
Vero in narod iskreno ljubili! —

O da po tvojih stopnjah bi hodili,
Vero in narod iskreno ljubili!
Solnce svetilo nam večne bo sprave,
Vladala Sloga sinovom bo slave.
Srečen slovenski bo narod vsikdar,
Čuval nebeški ga bode Vladar.

M. Tine.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Gorjah dne 23. jan. 1893. (Dopis „Zgodnji Danici.“) V Kropi je bil sv. Neže dan, to je 21. t. m., pokopan ondotni župnik častiti gosp. Matevž Jereb, ki se je še le pretečeno jesen o sv. Mihelu iz Javorij nad Poljanami tu sem preselil. Komaj da je prišel v Kropo, že mu zboli kapelan in beneficijat pri Kapelici, gosp. Valentin Lavtar, in čez 6 tednov tudi umerje. Ker družega duhovna ni bilo nikjer vzeti, ostane gosp. župnik sam, in da bi ne bilo treba ljudem drugod sv. maše iskati, radovoljno tudi po dvakrat mašuje ob nedeljah in praznikih. S tako gorečo delavnostjo in s svojim priljudnim vedenjem si kmalo pridobi serca svojih novih faranov. Kako so ga ljubili, se je pokazalo posebno v njegovi bolezni in pri pogrebu. V nedeljo presv. Jezusovega imena še dvakrat mašuje, ali popoldne ga napadejo take slabosti, da se ne more več po koncu deržati. Ali je bilo nekoliko mertvouda, ali je bila tako huda pljučnica — bolezen silno hitro napreduje in dasiravno je zdravnik storil, kar je bilo mogoče, ga vendar ni mogel več rešiti. Že precej v torek zjutraj mu bolezen vzame besedo, vendar pa je še toliko pri zavednosti, da prav pobožno sprejme ss. zakramente iz rok duhovnega sosedu č. g. Verbajsa, župnika iz Kamne gorice. Celih 24 ur terpi zadnji boj in v sredo-večer 18. t. m. ob 1/2 7ih dušo izdihne.

Ko so Kroparji zvedeli o hudi župnikovi bolezni, so hodili v cerkev molit za njegovo ozdravljenje; ko pa je mertvaški zvon zapel, so se glasno jokali po hišah, pa tudi ko so ga kropit hodili in pri pogrebu. V znamenje ljubezni in spoštovanja so mu omislili več lepih vencev, pevci pa so mu pred farovžem, v cerkvi in na grobu zapeli mile žalostinke v slovo.

Dasiravno je bila sobota in silno hud mrz, se je vendar zbralo od blizo in daleč 15 gg. duhovnov, med njimi sošolec ranjcega, gosp. Keršič, župnik iz

Jesenic; štirje duhovni rojaki in en bogoslovec domačin. Ker prečastiti g. dekan zavoljo bolehnosti ni mogel priti, je pogreb vodil in tudi pridigoval gosp. Janez Ažman, župnik Gorjanski.

Morebiti bo komu vstreženo, ako postavimo tukaj cel govor, ranjkemu gospodu Jerebu v blagi spomin. Kroparjem pa v tolažbo!

Govor pri pogrebu ranjcega gospoda Matevža Jereb-a, župnika v Kropi, dne 21. jan. 1893.

Čujte, ker ne veste ne dneva ne ure. Mat. 25. 13.

V v o d.

Prečastiti duhovni sobratje! Ljubi kroparski farani! Dragi mi rojaki!

Žalostno, silno žalostno je opravilo, h kateremu smo se danes tukaj zbrali! Zbrali smo se, da spremimo v grob k večnemu počitku Vašega ljublienega župnika g. Matevža Jereb-a Komaj, da ste se dobro spoznali — in že so se morali od Vas ločiti; komaj, da ste se eden družega navadili, že Vam jih je smert pobrala; ni še 4 mesce preteklo, odkar so k Vam prišli, in že jih je Bog poklical na plačilo! — In ta zguba je toliko bolj žalostna, ta rana je toliko bolj huda, ker se še prejšnje rane niso zacelile. V dobro 8 mescih zgubili ste zaporedoma 3 duhovne pastirje. Lani 9. majnika smo pokopali preč. g. Jan. Kapuza, ki so 18 let tukaj pastirovali. Pol leta pozneje, 9. novembra, pa smo v grob položili čast. g. Valentina Lavtar-ja, beneficijata pri Kapelici, in danes pa pokladamo k večnemu počitku novega Vašega župnika g. Matevža Jereb-a. To je res silno pretresljivo in nenavadno; saj se ne spominjamo, da bi se bilo v davnih letih v kakšni fari kaj takega zgodilo! Ko sem v sredo našemu veleč. g. dekanu pravil o hudi bolezni in bližajoči smerti vašega g. župnika, se je silno zavzel, ustrašil in užalil. Rekel je: O uhoga fara, katero take žalosti zadevajo! Jest si skoraj ne upam v takih okoliščinah pred nje stopiti. In tako je meni bila dana ta žalostna in težavna naloga, katero pa sem vendar radovoljno prevzel iz ljubezni do vas, svojih rojakov, in iz spoštovanja do ranjcega g. župnika!

Vaša žalost, dragi mi rojaki, je opravičena, toliko bolj, ker so bili ranjki gospod tako blagi, tako z vsakim ljubeznjivi, ponižni in dobrotljivi. Nobenega nisem slišal, da bi jih bil grajal, vse jih je ljubilo in spoštovalo! Zato Vas slišim tarnati in tožiti: Kaj smo se vendar Bogu zamerili, da nas tako kaznuje? Predragi, ne govorite tako! Da so vas ranjki gospod tako hitro zapustiti morali, to se ni zgodilo vam v kazen; saj, kolikor jest vem, so Kroparji večinoma svoje duhovne pastirje vedno spoštovali. (Kake izjeme so pa povsod). Uzrok nepričakovane smerti je pa le volja in neskončna modrost Božja, ki je vsakemu človeku postavila meje, katerih prekoračiti ne more. Mi dolžimo prehlajenje, ki je gospodu smert napolnilo: Bog pa bi bil lahko okoliščine tako obrnil, da bi gospod ne bili šli na pot in da bi se ne bili prehladili! — Ko toraj danas stojimo pri mertvaški kersti, ki krije ranjega gospoda, recimo raje z Jobom: Gospod jih je dal! Gospod nam jih je zopet uzel! Kakor je Bogu dopadlo, tako se je zgodilo!

Duhoven je pač tudi človek — iz mesa, in mora iti po poti vsega mesa! Človek, rojen od žene, le

malo časa živi in je obdan z mnogimi nadlogami, pravi Job! Človek je od danes do jutri, je kakor kaplja na veji, kakor trava na polji, kakor posej, ki memo leti, in kakor oblak ki hitro zgine. Vsi ljudje imamo enak pristop na svet in enak izhod s tega sveta! Tudi duhoven mora kot otrok Adamov plačati hudi dolg Adamov!

Vendar pa se duhoven tudi v smrti nekako razločuje od drugih ljudi (neduhovnov). Na kersti vidite razun sv. križa vsa znamenja duhovne časti in službe. Tu je prazen kelih — v znamenje, da ne bodo več maševali! Zaperte mašne bukve, v znamenje, da ne bodo več iz njih brali! Razgernjene štola, v znamenje, da ne bodo več spovedovali in odvezovali. Njih oči, ki so gledale sv. Hostijo, so se zatisnile za večno, njih jezik, ki je oznanjeval tako milo in goreče slavo Božjo, je utihnil za vedno; njih roke, ki so posvečevale in blagoslovljale, so omahnile in onemogle za vselej; njih noge, ki so hodile k bolnikom in jih obhajale, so zastale za zmeraj — do vstajenja. In glejte, tudi v tem-le je razloček: drugi verniki so v mertvaški kersti obrnjeni proti altarju — duhoven pa je obrnjen proti vernim, kakor nekaj pri sv. maši, ko je rekel „Dominus vobiscum.“ ali pa na prižnici, ko je obrnjen proti ljudem oznanjeval besedo božjo! Vaš ranjki g. župnik so še zdaj obrnjeni proti vam, in tako bodo tudi v grobu ležali, kakor da bi vam hotli še kaj povedati! Ker pa govoriti več ne morejo, hočem danes jest nekatere besede v njih imenu do vas govoriti za slovo! Res, še v mertvaški kersti nas vse uče, in tudi v grobi nas bodo še učili lepih nauk, katere si v serce vtisnimo!

Kteri so pač tisti nauki? Kaj nas g. župnik še za slovo uče?

Razlaga.

1. Ranji gosp. župnik nas prvič uče imenitno resnico, katero pa tako radi pozabimo, resnico, katero naš pesnik tako lepo opiše, ko pravi:

Prijatelj predragi, popotniki smo; iz ptuje dežele v domačo gremo! — Zares, vsak človek je popotnik na tem svetu — za dalj ali manj časa — ta svet je le tuja dežela in kraj poskušnje; tam je še le naš stalni dom, naša prava domačija! In če je vsaki človek popotnik na tem svetu, je to še posebno duhoven. Duhoven, dokler je kapelan, mora iti, kamor mu škof veli, in nekteri gospodje morajo pač pogosto popotno palico v roke vzeti. In če je duhoven tudi župnik postal, vendar malokdo le na eni fari ostane, ampak okoliščine ga silijo, da si tudi včasih prebere. Poglejmo malo zemeljsko popotovanje vašega ranjega g. župnika.

Gospod Matevž Jereb so bili rojeni 10. sept. 1837 v idrijskem mestu, so toraj o sv. Matevžu, o malem šmarnu 55. leto spolnili. Bili so bistre glave, lepega vedenja in so izdelali vse šole še le 22 let stari. Ker so bili premladi, morali so v Rimu prositi, da so jim eno leto in 7 mesecev pregledali. Ker je bila takrat ljubljanska škofija brez škofa, bili so ranjki g. župnik od nadškofa Golmajerja v Gorici dne 12. febr. 1860 posvečeni. Do konec šolskega leta 1860 so bili prefekt v Alojznici v Ljubljani; jeseni tistega leta prišli so za kaplana v Sostro pod Ljubljano, potem bili 2 leti in pol za beneficijata v Šmartinu pri Litiji, potem 5 let za kaplana v Sori pri Medvodah, od koder so šli za župnika v Javorje nad Poljanami, kjer so pastirovali 22 let; po smert pa so

prišli v Kropo, kjer so komaj 4 mesce se trudili. So pač čudna pota Božja: V Idriji je tekla njih zibelka, v Kropi pri sv. Lenartu pa bodo počivali zraven gg. Kapuza in Lavtarja, dokler jih skup ne pokliče trobenta na sodnji dan!

Dragi gg. sobratje! Kje je pač nam poslana posteljica za vedni počitek?...

2. Drugi nauk ktereга nam ranjki g. župnik dajejo je ta: Spolnujte vsakteri dolžnosti svojega stanu, naj so še tako težavne! — In dolžnosti duhovskega stanu niso vselej lahke in prijetne. Kako težavno je cele ure v mrazu spovedovati, vsako uro po noči vstajati, v vsakem vremenu in v gerdi poti obhajati hoditi, včasih več ur daleč; vsakoršne bolnike tudi z nalezljivimi boleznimi obiskovati, tešč biti in pridigovati. Pa to še ni naj huje. Naj huje je še to, da večkrat ne dobi za svoj trud nič hvaležnosti, ampak ga zaničujejo, opravljajo in pikajo! — Nehvaležni ljud le vidi prijetnosti duhovskega stanu, težav pa noče videti. — Vsak grižljaj oponašajo duhovnu in vsak požirek, koliko pa terpi in dela, pa nočejo videti in spoznati! — Ranjki gospod so se veliko trudili na vsih krajih svoje duhovske službe — bili so res neutrudljivi; tega priča ste bili sami, ko so te 4 mesce vse sami opravljali in še celo po dvakrat maševali in pridigovali! — Če vse to pomislite, morate pač spoznati, da je tudi duhoven v pravem pomenu besede terpin! Če kteremu, gotovo tudi njemu veljajo besede zvonikarjeve: Oh naglo nas mine ves trud, bolečine; utrujen se vleže na pare terpin! Zvonovi zvonite; domu ga spremit; gre z dela in teže Adamovi sin! — Res, terpin so bili vaš ranjki g. župnik; še zadnjo nedeljo so dvakrat maševali, dasiravno so že bolezen čutili; vlekli so prav do zadnjega in res jim je še le smert orožje iz rok vzela! — Posnemajmo jih.

3. Tretji nauk, ki ga nam ranjki gosp. župnik dajejo, je ta: Ne navezujte serca na posvetno, temveč delajte si zaklade za nebesa! — Bogastva gospod niso iskali in ga tudi niso zapustili; dobro pa so radi delali, kjer in kolikor so mogli. Bili so, kakor ste se že sami prepričali, usmiljenega, dobrega serca! Dali so raje v življenji, kar pred Bogom več velja, kakor če kdo tudi veliko zapusti v dobre namene. Takrat že tako mora kam dati, ker sabo ne more vzeti! — In dobrih del, teh najboljših prijateljev upamo, da so veliko pred sabo poslali! Še več pa veljajo duhovna dela usmiljenja, katerih so po svojem stanu vsaki dan veliko storili. Grešnike so svarili, nevedne so učili itd.... Sam Bog vé, koliko duš so rešili, kolikim so nebesa odperli. Kaj mislite, da to malo velja v očeh vsevednega Boga, kateri eno samo dušo bolj ljubi ko celi svet? Pač res, duhoven je srečen po svojem stanu: Ker drugim v nebesa pomaga, s tem tudi sam zase nebesa služi! Ranjki g. Štefan Gnjezda, župnik na Boh. Belj, je rekel nekemu duhovnemu sosedu, ki ga je prašal, če se kaj smerti bojiš: O ne preveč! Saj sem vedno le za Boga, za božjo čast in zveličanje duš delal; to niso majhine reči: upam, da Bog bo tudi meni usmiljen!

4. Četrti nauk: Bodite vedno pripravljeni, ker ne veste ne dneva ne ure! — Duhoven mora po svojem stanu vedno biti pripravljen; če hoče vredno vsaki dan maševati, mora biti v milosti božji. Ranjki gospod župnik pa so imeli tudi

to srečo, da so bili prevideni; zatoraj smo lahko potolaženi in umirjeni, ker so šli kot veren kristjan in pobožen duhoven iz tega sveta. Ko sem jim molil in prigovarjal, so tudi kazali, da hočejo moliti in so izgovarjali molitve, dasiravno jih mi nismo umeli! — Kristjani, bodimo vedno pripravljeni! Ranjki gospod niso morebiti še mislili, da bo tako hitro, in vi kaj takega niste pričakovali, pa se je vendar le zgodilo. Kaj bi bilo ko bi ne bili v milosti božji? in pa nič prevideni? In vendar se to vsakemu lahko zgodi! O neumen kristjan, kako čudno in nespametno ti ravnaš? Ti veš, da nisi v milosti Božji in ti ni mar, da bi z dobro spovedjo se spravil z Bogom. Morebiti si lani po veliki noči v greh padel, pa nisi prišel k spovedi, da bi milost božjo nazaj dobil. Pri kersti ranjcega g. župnika skleni, da pojdeš precej, ko bo mogoče, k spovedi in da se spraviš z Bogom, ker strašno je pasti v roke živega Boga!

Sklep.

Ranjki gospod bi nam radi še družih naukov dali, pa naj ti zadostujejo. Blagor nam, če vsaj te poslušamo in spolnujemo. Ali ranjki gospod so počitka željni in bi se radi že poslovili od nas! Toraj jim želimo, da bi v miru počivali, in da bi Bog bil usmiljen njih duši! Če še kakšne madeže imajo, molimo za nje! Duhovni sobratje, kaj ne, da se hočemo dobrega r. g. prijatelja Matevža spominjati pri sv. maši! In vi, kroparski farani, molite vsaki večer v svojih družinah še en očenaš za ranjcega g. župnika Jereba in za vse ranjce svoje duhovne pastirje! In zdaj v miru počivaj, dragi gosp. Matevž! kličemo mi duhovni sobratje; v miru počivaj! kliče užaljena sestra, ki je reva sama ostala; v miru počivaj! kličejo zapuščene ovčice kroparske fare. In še enkrat: V miru počivaj, saj kmalo pridemo tudi mi za tabo! Tam se bomo zopet videli v hiši Očetovi, kjer ne bo več ločitve! Amen.

V Rim!

„Vsi zvesti in verni katoličani naj se zedinijo tako obilno, kar je največ mogoče, da se škofovska 50letnica papeža Leona XIII, 19. februarija, vredno obhaja, ter da s tem vnovič naznanimo svojo terdno vero in nepremakljivo zvestobo do katoliške Cerkve. Molitev in mili darovi naj spremljajo to velikansko obhajanje: mnogi pa želé tudi osebno svojo ljubezen in hvaležnost pokloniti Njih Svetosti.“ Tako vabijo katoličani v glavnem mestu našega cesarstva. Zato Dunajska družba sv. Mihaela pripravlja veliko romanje v večno mesto, kterege se morejo vdeležiti Dunajčani, pa tudi drugod iz Avstrije in sicer verniki obojega spola. Precej po Veliki noči hočejo odriniti v Rim. Vlak bo šel z Dunaja skoz Gradec, Ljubljano, Kormin, Benedke, Padovo, Bolonjo, Jakin (Ankono), Loreto, Asizi, v Rim — in nazaj čez Florencijo itd. po vsih naj imenitnejših svetiščih. Vožnja tje in nazaj stane: v tretjem razredu 40 gld., v drugem 60 gld., in v prvem 86 gld.: verh tega vsak sopotnik za skupne iz-

dajke pridá 5 gld. Kteri ne pristopijo na Dunaju ampak med potjo, plačajo po razmeri manj.

Z Dunaja se bode blezo odrinilo 5. ali 6. aprila; zaslišanje pri Sv. Očetu utegne biti med 10. in 15. aprilom; 16. aprila bodo ti romarji pričujoči, ko se bode eden služabnikov Božjih (ali služabnica?) slovesno prišel med zveličane. Bolj natanko se naznani pozneje; pa tudi družba precej odgovarja na vprašanja. (Napis: St. Michaels-Bruderschaft in Wien, I. Bez., Annagasse Nr. 9.)

Sicer pa se tudi v Ljubljani razodevajo želje, naj bi Slovenci zase vravnali romanje in se posebej predstavili Sv. Očetu vsega katoličanstva. Mogoče, da do tega pride, pa da ni še pravega zedinjenja; nadjamo se, da se bode dalo o tem v kratkem kaj več povedati.

Razgled po svetu.

Z Dunaja. (Pokorščina do škofov.) (Konec.) Kako silno važno je na pr šolstvo v kaki deželi. Zastavljena je na to omika in obravnava duhov dostikrat od rodu do rodu, kajti vtisi, ki jih dobi mlado serce, se ne dajo zbrisati. In vender liberalci odrekujejo Cerkvi in škofom oblast in vpliv. More li biti v nemarno hišnemu gospodarju, kaj da se govori, godi v njegovi hiši? Nima li hišni oče pravice vedeti, kakošni nauki se dajejo njegovim otrokom, kako se le-ti pripravljajo za težavno pot skoz življenje, kakošna načela se jim cepijo v glavo, vtiskajo v serce? Ali tedaj ni tudi dolžnost škofova, od tistih, ki so njegovi skerbi izročeni, kar je v njegovi moči, vse odvrčati, kar koli je zmožno jim časno in večno nesrečo nakopavati? Bode mar v kacic zadregah in nevarnostih, ko zamore pomagati, roke križem držal in si mislil: „Saj to ni moja reč, ne šteje se v moj delokrog, sej takoj ne gre za vero, za pravnost.“ — Prašam, ali bi ne bilo to zelo hudo razžaljenje škofovske veljave in dolžnosti, ako bi se kdo prederznil jim kaj takega podtikati, ki vender morajo vernikom biti svetilnik in kot od Boga postavljen učenik? In kdo bode škofovi delavnosti meje stavil? Mar kak spriden študent, ki se pri liberalcih vdnina, da za groše poštene vernike psuje in še celo v naj višega od Boga postavljenega očeta vernikov zaganja? Ni li višji pastir dolžan in opravičen na vse gledati in vse odvrčati, kar bi imelo ovčicam škodovati, jih pogubljati? Kaj hočemo reči še le o papežu, ki je postavljen naj višji pastir vsih vernikov na zemlji! In ali zvesti, dobri katoličani blagomislečih svojih višjih ne bodo le samo dobrovoljno poslušali, dobrega sveta sad sprejeli in za to prav serčno hvaležni se skazovali?

Nihče naj ne ugovarja, kar se tolikrat sliši češ: „Meja škofovske oblasti bi se morala čisto in popolno določiti!“ Jaz pa pravim: Tukaj se zahteva nekaj nemogočega. Le pomisli naj kdo, kako razno-tere so potrebe ljudstva, kako brez konca različne koristi posameznih, kakor tudi skupnih. In vse to je podverženo vednim spremembam in negotovostim, kar se že naprej nikakor ne moglo pogledati in po-

šteti! kdo nekje bo že tedaj zmožen naprej natanko premeriti, v kakošno časnost in večnost zadevajoče razmere z verniki utegne škof priti? Ravno nasproti, mi katoličani nauk in svet svojih škofov, naj to zadeva kakoršne koli okoliščine, vselej sprejemajmo s serčno hvaležnostjo in sinovsko vdanostjo. Saj s tem, si z lajšamo svojo lastno odgovornost; zavednost pa, da od Boga nam postavljeni oblasti voljno pokorščino skazujemo, ta zavest nas še pozneje napolnuje z veselo zanesljivostjo in zadovoljnostjo, kakoršne ljudje, ki so v nasprotnosti s sv. Cerkvijo nikdar, nikjer in nikakor ne občutijo, — to so namreč ljudje, kateri pri vsakem izreku in nauku cerkvenih višjih zasledujejo vtesnjenje duhov in ki svojo lastno domišljeno modrost in spretnost tako smešno cenijo, da jo nad previdnost in modrost naj vikše cerkvene oblasti stavijo. Jan Repič.

Severna Amerika. Škof v Skronton-o je imel veliko veselje, da pri nekem misijonu, ki sta ga v stolnici obhajala očeta jezuita Himmelheber (iz Baltimora) in Mak-Donald s pomočjo peterih sobratov, je petnajst tisuč ljudi prejelo ss. zakramente, in je škof 200 novincev sprejel v naročje sv. Cerkve.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarj (svečan).

a) Glavni namen:

Ljubezen do sv. Cerkve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

1. Kaj je sv. Cerkve? Cerkve je vidna družba vsih pravovernih kristjanov na zemlji, ki verujejo ene nauke in sprejemajo iste zakramente, in ki so združeni pod skupnim vidnim poglavarjem, rimskim papežem, naslednikom sv. Petra in njemu podverženimi škofi, nasledniki družih apostoljnov. To je vidna, vojskujoča Cerkve na zemlji; z njo pa je združena tudi nevidna cerkev pervencev, svetnikov v nebesih, zmogovavna cerkev, in duš v vicah, terpeča cerkev. Vsi so udje enega telesa, čegar glava je Kristus; vsi ti vživajo dobrote življenja celega telesa in vsacega posameznega uda, čegar vir je Kristus; vsi ti sestavljajo občestvo svetnikov, kajti vsi so poklicani k svetosti, posvečeni po sv. kerstu, in mnogo njih dospelo je že do cilja svojega, do doveršene svetosti; vsi namreč, ki so mirno v Gospodu zaspali, bodi si, da že vživajo plačilo svetosti, veličanstvo nebeško, bodi si, da terpe še konec kazni za greh v ognju očiščevanja.

Cerkve je skrivnostno telo Kristusovo, ki živi in rase vse čase do današnjih dni, in ki živi in rase naprej vse večne čase, ko bo tudi to telo doveršeno v svetosti in veličanstvu Jezusa Kristusa, glavarja in vseh onih udov, t. j. vseh ljudi, ki so v njega verovali in z njim sodelovali. Zaradi česar je sam prišel, namreč iskat in reševati kar je zgubljenega, ljudi odrešiti in večno izveličati, kar sam hoče, namreč, da se vsi ljudje izveličajo ter dospejo do spoznanja resnice, da imamo življenje in sicer v obilnosti: ravno to je tudi cilj in konec njegove sv. Cerkve, in zato jo je ustanovil. Sv. Cerkve v resnici neprenehoma nadaljuje delo Jezusovega odrešenja in vse, kar se k temu šteje, in zatorej imenovali so jo po pravici

vedno, neminljivo **včlovečenje** Sinu Božjega. Enkrat včlovečeni in s tem oče celega našega rodú postavši Zveličar Jezus Kristus nas je zopet zapustil ter v nebese šel. Ni pa nas zapustil kot sirote, temveč izročil nas je varstvu skerbne matere, Svoje sv. Cerkve. Ona nas čaka, sledi nas po vsih potih, ter preganja po vsih krivih potih; sprejme zgubljenega sina, ki se skesano verne v njeno materinsko naročje. Neizmerna je v svojih dobrotah ter vsak trenutek pripravljena jih skazovati, kajti ona je zakladnica božjega Serca Jezusovega. Z nepopisljivo materinsko skerbjo spremlja svoje otroke do smerti in po smerti celo do naročja Božjega. „O sveta, katoliška Cerkve, resnična mati vseh kristjanov, ti učiš ljudi moliti edinega pravega Boga, ti učiš skazovati medsebojno ljubezen na popoln način!“ pravi sv. Avguštin in je s tem kratko pa čisto popolnoma povedal, kaj da je, namreč pot do življenja; kajti pot do življenja je spolnovanje zapovedi, in vsebina zapovedi je ljubezen do Boga in ljudi. Verh tega sprejela je Cerkve svojo trojno nalogo od njega, ki je pot, resnica in življenje: podučevanje ali pravico, oznanjevanje njegov evangelij vesoljnemu stvarstvu; duhovništvo ali oblast, ponavljanje njegovo daritev v sv. maši, deliti milost v njegovih zakramentih, blagoslovljati v njegovem imenu; pastirstvo ali pravico, v njegovem imenu grehe odpustčati ali zadrževati, voditi in vladati, postavljati in kaznovati. (Dalje nast.)

b) Posebni nameni.

7. **S. Romvald.** Posvetni predstojniki. Olvarovanje pred neredno žalostjo. Veliko dušno bolnih. Srečni zakoni.

8. **S. Janez Mata.** Izobčeni cesarski spoznavalci v Annamu. Razsvitljenje v težkih vprašanjih vesti. Hudo bolni. Pomoč v mučni otožnosti in v dušnem terpljenju.

9. **S. Apolonija.** Javno zadoščenje za gerdo obrekovanje svetnika. Oživljenje prvotnega duha za več samostanov. Božjastni.

10. **S. Skolastika.** Oživljenje kerščanske umetnosti. Benediktinski red. Sprava med zaročenci, sestrami in sosedi. Brodniki.

11. **Ss. sedem ustanoviteljev Servitskega reda.** Servitski red. Duhovni in obhajanci. Pomoč za odvernjenje hudih grehov iz nade. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Hči prav serčno priporoča v molitev svojo mater za ljubo zdravje in za pomoč na duši in na telesu na priprošnje Naše lj. Gospé in sv. Jožefa. (Tudi sv. maša je opravljena. Vr.) — Nekteri sleparji za poboljšanje. — Oseba v svoji veliki dušni potrebi in bridkosti priporoča se, da bi se je usmiliło presv. Sero Jezusovo na prošnjo preblazene D. Marije, sv. Jožefa, sv. Frančiška, sv. Stanislava Kostka, ter da bi dosegla doželjeno pomoč, ako je presv. volja Božja. — Hudo bolna reva že več lét — za dušno in telesno pomoč.

Zahvale.

Tisočera hvala bodi Mariji prečisti Devici, Materi milosti, ki mi je od usmiljenega Jezusa sprosila ljubo zdravje! Da spol-

nim svojo dolžnostno obljubo, razglasim to očitno po „Danici“, ter kličem: O zatekajmo se vsi v vsih silah in težavah k Materi milosti, k Zdravju bolnikov in Pomoči kristjanov! Hvaljen bodi Jezus Kristus!

V Rudniku, 15. januarja 1893.

M. Gerdov.

Zahvala prečisti Devici Mariji, Materi milosti božje na sv. Gori, in sv. Antonu Padovanskemu za uslišano prošnjo.

Iz Terzaškega 22. januarja 1893.

R. L.

Listek za raznoterosti.

Gradec. Premilostni gospod knez in škof spominja, kako se je pred 5 leti obhajala 50letnica mašništva Leona XIII; 19. svečana pa nastopi 50letnica papeževega škofovskega posvečevanja, in v ta namen bode prvo nedeljo v posti po vsih očitnih dušnopastirskih in samostanskih cerkvah slovesna velika maša z zahvalno pesmijo. Razun tega bode tisti dan zvečerna svečanost, ktere vravnava je izročena posebnemu odboru. Višji pastir želé, da tudi zunaj Gradca naj bi se ta vesela prilika, kar je moč, častljivo obhajala.

Nekateri č. gg. bogoslovci ljubljanskega semenišča darujejo 60 kron v zlatu preljubemu sv. Očetu za jubilej, da bi jim sprosili milost poterditve v duhovskem poklicu.

Kolera tudi v naj bujši zimi še ni popolnoma nehala, v Budapešti Hamburgu se še prikazuje, posebno pa v Nietleben-u ob reki Sali.

Kerška škofija. Vstanovila se je l. 1071. Sedanji mil. gosp. knezoškof Jožef so 60. kerški škof. Kakor kaže letošnji „šematizem“, je v škofiji 347.205 vernikov in 440 duhovnov, in sicer 352 svetnih duhovnikov in 88 redovnikov. Dušnih pastirjev je 328, v drugih službah je 79 duhovnikov, vpokojenih 33, v drugih škofijah 12. Lani je umerlo 18 duhovnikov, službe je nastopilo 19 novomašnikov. V Celovškem duhovnem semenišču je 53 bogoslovcev, v knezoškofijskem deškem semenišču „Marianum“ je 124 dijakov. — Moških samostanov je 10 s 199 redovniki; redovnic je na 19 mestih vkupe 228. — Škofija ima 4 kolegijatne kapitljne, 7 proštij in 24 dekanij. Fará je 345 (77 praznih), 6 ekspozitur (5 praznih), 157 kaplanij (103 praznih), 21 beneficijev (14 praznih). Od dekanij je 6 slovenskih, 5 slovensko-nemških in 13 nemških. V 5 slovensko-nemških dekanijah je 32 slovenskih, 7 slovensko-nemških in 35 nemških fará. — Cerkvá in kapelic je 1039. („Mir“.)

Iz Solnograda, 9. 1. 1893. (Poterdilo in zahvala.) Čast mi je poterditi, da sem prejel 375 gld., in sicer 53 gld. za katol. univerzo, 5 gld. 20 kr. za cerkev v Münsteru, 99 gld. 64 kr. spl. za razširjanje sv. vere in drugo za razne misijone v Afriki, Aziji, na Jutrovem itd., za kar naznanjam naj priserčnišo zahvalo. Bl. Holaus, l. r.

Iz Jeruzalema. (Poterdilo.) Pred nekterimi tedni je č. g. lazarist o. Jan Macur popotoval v Sveto de-

želo in prijazno sprejel nektore zbirke „Zgod. Danice“ za svete kraje ter jih oddal v Jeruzalemu in prinesel naslednje poterdilo:

V imenu Gospodovem. Amen.

Podpisani, kustos Svete dežele, poterjujem, da sem kot miloščinjo za Sveto deželo od č. g. Jan. Macura, apost. misijonarja misijonske družbe, prejel znesek 40 gld. a. v. V spričevanje tega itd.

Jeruzalem v našem konventu S. Zveličarja 10. grudna 1892.

Br. Jak. Castelmadona,
kustos S. D.

Svojo obletnico katol. društvo obhaja prihodnjo nedeljo ob poli 7ih zvečer.

Čez 1000 novih družbenikov. večinoma šolskih učencev in učenk, je poslal č. g. župnik J. Žičkar iz Vitanja, da se zapišejo v bratovščino Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca. Vivant sequentes!

„Orbis Catholicus“ (Katoliški svet), nov časnik v latinščini, bo začel 19. tega mesca izhajati v Rimu po dvakrat na mesec. Naznanjen je bil v praznik razglašanja Gospodovega in stane 6 frankov, ki se pošiljajo z napisom „Directioni Orbis Catholici, Roma. (Italia).“ Via Astalli 19.

Popravek k darovom v Žiréh. Matevž in Marija Jurjevčič sta darovala za cerkev 1037 gld. (in ne 137 gld.)

Ljubljanski gg. bogoslovci so 31. pros. zvečer v tehtni veselici preslavljali Leona XIII. in bičali nove laži-modrijane in rudečkarje. Neki „komunard“ je na vse vitke „hrulil“ slovenske kmete, in so mu že skoro verjeli, da tudi „ljublanski grad“ je njihov; pa poslednjič bi jo bil pošteno skupil, ako bi jih g. župnik ne bil potolažil.

Dolenec. Kaj bi bilo dobro?

„Dobro bi bilo, da bi vstanovili tudi „ligo.“ ktera bi se zavezala, vsak dan vsaj nekaj moliti za razširjanje katoliške zavesti. To bi bilo prav dobro!“

Gorenec: „Jaz sem že zraven!“

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Mesto venca za r. g. J. Koprivnikarja č. g. župnik Jož. Laznik 4 gld. — V. č. župnik J. Sajovic 5 gld., kjer mu ni mogoče priti k pogrebu (29. jan.) preblagega, ljublj. prijatelja — naj boljemu prijatelju dijakov — namesto venca na kersto položen petak za dijaško mizo. — Č. g. kapl. Val Eržen 5 gld. — Neimenovan dobitnik 5 gld. — „Evangelista“ 3 gld. — Č. g. Jern. Zupan, adm. na Polšniku, 4 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld. — Blagorodni g. profesor Fr. Marn v spomin na pok. nepozabljivega brata Jos. Marna 10 gld. — Ljubljanski č. gg. bogoslovci kot svojemu bivšemu predragemu profesorju 15 gld. — Gospa Kat. Pogačar 1 gld. — V. č. g. župnik Jožef Kerčon 5 gld. — Č. g. Fr. Romé 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Horjula 32 gld. — Preč. g. J. Rozman, kanonik in mestni župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, 20 gld.

Za afr. misijon: Č. g. župnik Jož. Laznik iz Polh. gradca 10 gld.

Za sv. Očeta: Parochiani offerentes cum parcho suo ad S. Spiritum in Veliki Tern, Sanctitati Suae Leoni XIII. cum voto: Christus Dominus, qui Saulum prostravit Tarsensem ad conversionem, mox, mox ut omnes Ecclesiae catholicae hostes lumine suo inestimabili illumnet ad salutem!

Za gerško-katol. misijon v Carigradu: „A. D. M. Gl.“ 5 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovan dobitnik 10 gld. — B. G. 1 gld. 50 kr.